

anden Side, en Uvillie imod Autoriteterne og imod disses Foranstaltninger, som let kan have til Følge, at man atter gaar for vidt til den anden Side paa en Maade, som det kan være vanskeligt at forsvare, naar man tager Hensyn til den særdeles farlige Karakter, som Eggdommen i mange Henseender har. — Endnu skal jeg kun gjøre en ganske kort Tilføjning, og det er den, at, naar en æret Læser under første Behandling kom ind paa, hvorvidt det var ønskeligt, at der var et saa stort Antal Hunde, som der er, hvorvidt det burde være tilladt, at Hunde gif frit paa Gaden uden andre Folks Ledfagelse, eller, hvad jeg vilde sige, uden Folks Ledfagelse, hvorvidt man i det Hele burde virke til at træffe saadanne Bestemmelser, som gjorde, at Hundeholdet ikke blev generende osv., forekommer det mig at være Ting, som ligge ganske udenfor nærværende Lov. Det er jo Ting, som maa blive Gjenstand for Behandling i ganske andre Lovforslag; her have vi jo kun at gjøre med saadanne Foranstaltninger, som træffes i den specielle Hensigt at modvirke Hundegalffab, naar Fare for denne maatte vise sig.

Tanber: Jeg havde tænkt paa at stille Endringsforslag, som vilde være gaaede i en temmelig forskjellig Retning fra dem, vi nu have hørt motiverede af de ærede Lædere, men jeg har troet at burde undlade det, uagtet flere Medlemmer her i Salen havde opfordret mig dertil, fordi jeg maa antage, at en Forhandling om denne Gjenstand, naar den skal have en videre Udstrækning, vil kunne føres med mere Nytte og Fornøielse under heldigere politiske Forhold end dem, vi nu have. Jeg har derfor troet, at det hellere burde opsættes til en senere Leilighed, ved hvilken jeg forbeholder mig at bringe Sagen frem igjen, at træffe Bestemmelse om, hvilke Foranstaltninger der bør tages for at flikke Menneskene imod Ufred fra Hundenes Side. — Jeg kan forøvrigt ikke negte, at jeg med megen Fornøielse har hørt de to Foredrag, som ere holdte af de ærede Forslagsstillere, og dette gjælder navnlig om det sidste. Den Fornøielse, jeg havde deraf, hidrørte fra den Grundighed, hvormed det ærede Medlem behandlede Sagen. Det slog mig virkelig at høre ham beraabe sig paa Sagkundskab i dette Kapitel og høre ham fortælle, med hvilken Fasthed han fastholdt sit Standpunkt fra første Behandling. Nu vel, jeg anerkjender en saadan Fasthed i dette Kapitel; men der var et Punkt i begge de to ærede Læders Foredrag, som jeg tror maa have været Enhver paasaldende, og det var den Ret, de syntes at have for Hundene. Det bragte mig i Erindring, hvad der passerede her i denne Sal for en Snes Aar tilbage, da gamle Grundtvig under en Forhandling om Foranstaltninger imod Dyrplageri paa det Kraftigste tog Ordet imod Dyrenes personlige Ret; det var Noget, han ikke vilde anerkjende. Den ærede sidste Læser gif ovenikjøbet saa vidt, at han kom til at sige, at Hun-

dene ikke maatte gaa paa Gaden uden andre Folks Ledfagelse. Den ærede første Læser gif dog ikke fuldt saa vidt, at han betragtede Hundene som Mennesker, men desuagtet gif hans Uttringer ud paa en vis Hævdelse af, at Hunden havde en Ret som saadan, en vis personlig Ret. Han udtalte sig ikke bestemt derom — derfor vogtede han sig vel — men der gif dog en vis Følelse deraf igennem hans Foredrag, og en saadan Anskuelse syntes at ligge til Grund derfor. Hvis dette ikke var Tilfældet, vilde ingen af de to ærede Lædere have kunnet stille sig paa det Standpunkt at sige: Hundene kunne ikke taale at indespærres og bindes, det gjør dem Skade at indespærres og binde dem; men de Herrer glemme aldeles det andet Alternativ, hoorpaa der er givet Anvisning, idet man ogsaa kan slaa Hundene ihjel. De have aldeles ingen Ret til at leve, naar de genere Menneskene; enten maa de ikke genere Menneskene, eller ogsaa maa de dø; lad os endelig ikke glemme dette Alternativ, og naar vi fastholde det, bortfalde de fleste af de Bemærkninger, vi have hørt; Hundene skulle enten bindes eller dræbes, det maa vi huske paa. — Det Endringsforslag, som er stillet af det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Suel), er meget hensynsfuldt imod Hundene, idet det vil sørge for, at de kunne komme ud at lufte sig, at de kunne føres ud i det Fri, forsynede med en forsvaerlig Mundkurv og lede i en kort og tilstrækkelig stærk Snor. Derfor jeg tør gaa ind i de ærede Medlemmers Lantegang og stille mig i et personligt Forhold til Hundene, vil jeg sige, at jeg har personligt Kendskab til en Hund, som har en overordentlig Færdighed i at smøge sin Mundkurv af sig, og det er ikke en af de Mundkurve, der ere indrettede til at cebe med, nei, det er en Mundkurv, som hefter meget fast om Snuden og af den allerstærkeste og forsvaerligste Art. Naar en Hund imidlertid tilfældig er fæstet saaledes, eller har erhvervet sig en vis saadan Færdighed, at den kan gjøre det, vil det overhovedet ikke yde nogen videre Sikkerhed. Hvad dernæst disse Snore angaar, kan det vel være meget behageligt for Hundene at blive førte i en Snor, naar de ikke kunne gaa frit, hvad de dog rigtignok helst ville, og det kan ligeledes være behageligt for Herren eller Damen at føre Hunden i en Snor, men det er ikke altid lige behageligt for dem, som paa Kjøbenhavns Gader møde en Dame og en Hund, der gaa tre Skridt fra hinanden med en Snor imellem sig, thi man kan blive fangen i en saadan Snor. Jeg tror, at det ikke er saa hensynsfuldt imod andre Mennesker som det er imod Hundene, men under alle Omstændigheder er det ingenlunde betryggende. Det eneste virkelig betryggende Middel er det at dræbe dem; det er den eneste Betyggelse. Naar det ærede Medlem for Næstved Kredsen (Leth) bemærkede, at det kunde udbrøde Hundegalffab eller dog i det Hele medføre større Ulempe at holde Hundene bundne, saa for-